

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2017. Θ' ΛΟΥΚΑ.

*Αβδιού προφήτου, Βαρλαάμ μάρτυρος, Ηλιοδώρου και
Ευφροσύνης των μαρτύρων.
Έτος 10^ο Τεύχος 459*

Περί του άφρονος πλουσίου
(Αρχιμ. Ιωήλ Κωνστανταρος)

Ο αγώνας του ανθρώπου εναντίον των παθών και των αδυναμιών, είναι συνεχής και ισόβιος. Κι ακριβώς αυτές τις αδυναμίες εκμεταλλεύεται ο εχθρός μας ο διάβολος και ζητά να μας υποδουλώσει σε φοβερά πάθη, που τελικώς οδηγούν στην κόλαση. Την φρικτή κατάσταση του πάθους της πλεονεξίας μας αποκαλύπτει ο κύριος Ιησούς με την παραβολή του άφρονος πλουσίου που θα ακούσουμε την Κυριακή στην Θεία Λειτουργία.

Λίγο έως πολύ όλοι μας έχουμε ακούσει για τον πλούσιο κτηματία του οποίου έδωσαν μεγάλη παραγωγή τα εκτεταμένα του χωράφια. Και αυτός, αντί να ευχαριστήσει τον Θεό, και μέσω της ευχαριστίας και δοξολογία του Θεού να χαρεί και ο ίδιος, αυτός, βασανιζόταν τώρα με σκέψεις και συλλογισμούς για το πώς θα συνάξει τους καρπούς που του περίσσευσαν. Και ενώ τον βασάνιζαν οι σκέψεις αυτές, τελικώς κατέληξε στο να γκρεμίσει τις αποθήκες του για να οικοδομήσει μεγαλύτερες και ευρυχωρότερες, ώστε να συνάξει εκεί όλα τα γενήματά του και τα αγαθά του.

Μα γιατί όλα αυτά; Διότι τον κυρίευσε το απαίσιο δαιμόνιο της πλεονεξίας. Τον «βραχυκύκλωσε» το καταραμένο αυτό πάθος, για το οποίο

ο ιερός Χρυσόστομος λέγει: «ουδέν πλεονεξίας ακαθαρτότερον». Είχε φθάσει μάλιστα σε τέτοιο είδους ψυχικής διαστροφής, ώστε όλα αυτά τα σχεδίαζε για να απολαμβάνει εντελώς μόνος τις δωρεές που του είχε χαρίσει ο Θεός, πιστεύοντας ταυτοχρόνως ότι θα ζούσε αιώνια επάνω στη γη. Φυσικά, ούτε σκέψη περνούσε απ' το μυαλό του, να προσφέρει έστω και κάτι, με την σειρά του και αυτός, ως διαχειριστής των δωρεών του Θεού, στους αδελφούς του.

Είναι τόσο χαρακτηριστική η φράση με την οποία ο Ευαγγελιστής Λουκάς περιγράφει την απόφαση του πάθους του: «Τούτο ποιήσω, καθελώ μου τας αποθήκας και μείζονας οικοδομήσω, και συνάξω εκεί πάντα τα γενήματά μου και τα αγαθά μου, και ερώ τη ψυχή μου. Ψυχή, έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά, αναπαύου, φάγε, πίε, ευφραίνου». (Λουκ. ΙΒ' 18-19). Δηλ. Τούτο θα κάνω. Θα γκρεμίζω τις αποθήκες μου, και θα οικοδομήσω μεγαλύτερες, και θα συνάξω εκεί όλα τα γενήματά μου και τα αγαθά μου. Και θα πω στον εαυτό μου: Εαυτέ μου, έχεις πολλά αγαθά, που αρκούν για έτη πολλά. Αναπαύου, λοιπόν, φάγε, πίε, ευφραίνου.

Βεβαίως και στο σημείο αυτό, αν σταματούσε η Ευαγγελική περικοπή, μετά βεβαιότητας θα μας παρουσίαζε το κατάντημα που μπορεί να φθάσει κανείς όταν αφήσει την ύπαρξή του να κυριευθεί από το πάθος της πλεονεξίας. Από την ψυχική αυτή ασθένεια, που κάνει τον άνθρωπο να λησμονεί ότι την ευτυχία και την ευδαιμονία δεν την προσφέρει η συσσώρευση των αγαθών, αλλά η αδελφική αγάπη, που εκφράζεται μέσω της αθόρυβης και διακριτικής προσφοράς... Όμως, η παραβολή συνεχίζει με μια εντελώς δραματική εξέλιξη, που κάνει το αίμα του ακροατή του λόγου του Θεού, στην κυριολεξία να παγώνει.

Τι συνέβη; Ακριβώς εκείνη τη νύχτα που ο πλούσιος ετοίμασε τα σχέδιά του, αδιαφορώντας για τις ανάγκες των αδελφών του, ακριβώς τότε άκουσε τον Θεό να του απαγγέλει την καταδικαστική του απόφαση. «Είπε δε αυτώ ο Θεός: Άφρον! Ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου, ά δε ητοίμασας, τίνι έσται;» (Λουκ. ΙΒ' 20). Δηλ. ο Θεός του είπε: «Ανόητε! Αυτή τη νύχτα απαιτούν από σένα τη ζωή σου. Αυτά δε, που ετοίμασες, τίνοσ θα είναι;»

Είναι συγκλονιστικό φίλοι μου, το ότι ο Θεός δεν προσφωνεί τον πλούσιο με το όνομα που προφανώς είχε, ούτε καν τον ονομάζει άνθρωπο. Τον αποκαλεί άφρονα, δηλ. ανόητο. Και ενώ θα μπορούσε με αυτά τα αγαθά της γης να εξασφαλίσει την Βασιλεία των Ουρανών, τώρα μέσω της διεστραμμένης του συνειδήσεως, μέσω του αρρωστημένου ψυχισμού της πλεονεξίας «εξαγοράζει» την αιώνια κόλαση! Αλλά και αυτό το «απαιτούσιν», η λέξη αυτή, τι «καμπανάκι» είναι για την κοιμισμένη μας

συνείδηση! Αλήθεια, ποιοι είναι αυτοί οι οποίοι απαιτούν την ψυχή του άφρονος πλουσίου; Και γιατί δεν λέγει ο Κύριος ότι την ψυχή την απαιτεί ο ίδιος ο Θεός; Γιατί τίθεται σε τρίτο πληθυντικό (απαιτούσιν); Μα, διότι την ψυχή του μακράν του Θεού ανθρώπου, την ψυχή αυτού που ζει μέσα στην αποστασία και στην αμαρτία, την ψυχή αυτού που δουλεύει μέσα στα πάθη της ατιμίας και εν προκειμένω μέσα στην παραφροσύνη της πλεονεξίας, φυσικά, δεν την παραλαμβάνει ο Θεός. Την ψυχή του πλουσίου την απαιτούν τα φοβερά τελώνια. Τα ζοφερά δαιμόνια στα οποία και υπήκουε και εργαζόταν εν' όσο ζούσε σε αυτή την πρόσκαιρη ζωή, ξεγελώντας τον ταλαίπωρο εαυτό του ότι δήθεν είναι ελεύθερος και ότι ζει όπως θέλει τη ζωή του.

Αντιθέτως, του δικαίου η ψυχή «ουκ απαιτείται, αλλά παρατίθεται τω Θεώ, χαίρων και αγαλλόμενος». Οπωσδήποτε και σύμφωνα πάντοτε με τον αψευδή λόγο του Θεού, μόνο των δικαίων οι ψυχές «εν χειρί Θεού». Αυτή είναι η μεγάλη αλήθεια που θα πρέπει να συγκλονίζει τον κάθε καλοπροαίρετο άνθρωπο. Όχι μόνο δηλ. ν' αποφεύγει την πλεονεξία με όλα τα επακόλουθα αμαρτήματά της, αλλά να τρέμει μήπως την φοβερή ώρα του θανάτου που έρχεται ως «κλέπτης εν νυκτί», ακούσει ότι την ψυχή του την απαιτούν τα φοβερά δαιμόνια για να την οδηγήσουν στην δική τους αιώνια καταδίκη.

Αδελφοί μου. Όταν γίνεται λόγος περί πλεονεξίας, ο νους μας συνήθως πηγαίνει στα εκατομμύρια, στα ομόλογα, στα ακίνητα και γενικώς στον ποικίλο πλούτο. Έτσι όμως, ο πονηρός εχθρός, κατορθώνει να μας ξεγελάει με το ότι δήθεν εμείς δεν κινδυνεύουμε, διότι δεν διαθέτουμε υλικό πλούτο ή ακόμα περισσότερο διότι τώρα βρισκόμαστε (και φυσικά θα βρισκόμαστε...) σε περίοδο κρίσεως.

Πόσο όμως πέφτουμε έξω θα το κατανοήσουμε, όταν συνειδητοποιήσουμε πως πλεονεξία είναι όχι μόνο όταν διαθέτουμε την ύλη, αλλά και όταν υπάρχει η επιθυμία του πλουτισμού μέσα στην καρδιά μας. Αν υπάρχει, που είναι και το πιθανότερο αυτό, τότε δεν έχουμε παρά να καταφύγουμε στην Χάρη του Θεού, δια των μυστηρίων της Εκκλησίας μας, και έτσι να την εκριζώσουμε πριν προλάβει ν' απλωθεί και μας καταπνίξει. Η επισήμανση του ίδιου του Κυρίου μας Ιησού: «Ούτως ο θησαυρίζων εαυτώ, και μη εις Θεόν πλουτών» (Ματθ. ΙΒ' 21), δηλ. Έτσι παθαίνει όποιος θησαυρίζει για τον εαυτό του και δεν πλουτίζει για τη δόξα του Θεού (για να κάνει καλά έργα). Αυτή λοιπόν η πραγματικότητα, θα πρέπει να μας κάνει άμεσα ν' αναθεωρήσουμε την στάση μας και να ερευνήσουμε «τα άδηλα και τα κρύφια της καρδιάς μας», αφού, εννοείται διαθέτουμε αυτιά, κυρίως για ν' ακούμε τον αποκαλυπτικό λόγο του Θεού.

Είθε, να δώσει ο Θεός (ο οποίος κρατάει στα χέρια του την ζωή μας), με τα όσα μας χαρίζει, να τον δοξάζουμε καθημερινώς και ταυτοχρόνως να ζούμε με ειρήνη και αγάπη, σκορπίζοντας τα αγαθά στους συνανθρώπους μας. Τούτο είναι αναγκαίο συν τοις άλλοις, τώρα που οι ξένες δυνάμεις επιβάλλουν στην δύστυχη Πατρίδα μας την πτωχεία, τον πόνο και την δυστυχία.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΑΒΔΙΟΥ

Ο Προφήτης Αβδιού (ή Οβδιού) που το όνομα του σημαίνει «δούλος Κυρίου», έζησε περί το 800 π.Χ., (κατ' άλλη εκδοχή στο δεύτερο μισό του 6ου αιώνα π.Χ.), και είναι ένας από τους δώδεκα μικρούς λεγόμενους προφήτες.

Ο Προφήτης Αβδιού καταγόταν από τη Συχέμ (εκ του αγρού Βηθοχαράμ ή Βαθαχαράμ), και με τη σύντομη προφητεία του αυστηρά παρατηρεί με ισχυρές ποιητικές εκφράσεις την υπερηφάνεια και την πτώση του Ισραήλ. Να τι λέει χαρακτηριστικά για την υπερηφάνεια: «Υπερηφάνια τῆς καρδιάς σου ἐπῆρε σε κατασκηνοῦντα ἐν ταῖς ὄπαῖς τῶν πετρῶν, ὑψῶν κατοικίαν αὐτοῦ, λέγων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ - τίς κατάξει με ἐπὶ τὴν γῆν; ἐὰν μετεωρισθῆς ὡς ἀετὸς καὶ ἐὰν ἀνὰ μέσον τῶν ἄστρον θῆς νοσοῖᾶν σου, ἐκεῖθεν κατάξω σε, λέγει Κύριος» (Οβδιού, α' 3,4).

Δηλαδή, η υπερηφάνεια της καρδιάς σου σε έκανε να φρονείς πολύ υψηλά για τον εαυτό σου, ότι τάχα κατοικεῖς σε φαράγγια και σπηλιές των ορέων και γενικά απόρθητες περιοχές. Έχεις κτίσει την κατοικία σου σε πολύ ύψος, πιστεύεις ότι είσαι ισχυρός και ανίκητος και λες από μέσα σου; Ποιος θα μπορέσει να με κατεβάσει στη γη; Και αν ακόμα πετάξεις σε μεγάλα ύψη σαν τον αετό, και αν στήσεις τη φωλιά σου ψηλά ανάμεσα στ' αστέρια, από 'κει θα σε καταρρίψω και θα σε κατεβάσω, λέγει ο Κύριος. Ας προσέξουμε, λοιπόν, τα λόγια του προφήτη και ας καλλιεργούμε το θεμέλιο των αρετών, που είναι η ταπείνωση.

Να αναφέρουμε επίσης, ότι ο Αβδιού ήταν μαθητής του προφήτου Ηλίου, επί της βασιλείας Οχοζία, ο οποίος έστειλε τον Αβδιού στον Ηλία για να τον πείσει να κατέβει από το βουνό προς τον βασιλιά. Μετά την μετάβαση του Ηλία στον Οχοζία, ο Αβδιού, παραιτήθηκε από τη θέση του πεντηκοντάρχου, ακολούθησε τον προφήτη Ηλία και τον υπηρετούσε. Όταν πέθανε ετάφη στον τάφο των πατέρων του.